

Пролог

Слънцето се беше подало над хоризонта и Ърни Соса различаваше очертанията на Лонг Айланд отвъд протока, което за него означаваше, че най-хубавата част от деня му е приключила. Беше успял да прекара близо два часа на риболов, като тръгна още по тъмно. Семейството му щеше да яде прясна камбала за вечеря, а сега беше време да се захваща за истинската си работа.

Маршрутът и на отиване, и на връщане беше твърде коварен за средно голяма моторница като неговата „Гордост и радост“ – името ѝ беше изписано с черни букви на кърмата. Сиймор Рок беше в състояние да изгърбуши всякаква лодка. Тази неголяма скала беше почти незабележима рано сутрин, особено в края на октомври, така че Ърни Соса обра газта до пълзене, насочвайки се към брега на Кънетикът. Над водата, все още топла след дългото горещо лято, се носеше утринна мъгла като пара от ютия. Това, както и обстоятелството, че Сиймор Рок едва се подаваше на повърхността, а се намираще на пътя му към устието на Согатък, превръщаше мъглата в сериозна заплаха за лодка като неговата.

Не днес, скаличке, помисли си Соса. Оставаше му време, колкото да привърже лодката към кея, да се преоблече и да стигне до работата си в „Нюманс Оун“ – фирма, доставяща храна на социалнослаби, с офиси в Уестпорт. Но въпреки всичко той нямаше намерение да увеличава скоростта покрай Сиймор Рок и да излага на риск моторницата си, за която бе спестявал цели двайсет години. Затова наблюдаваше внимателно скалата, докато тя отминаваше назад покрай лявата страна на „Гордост и радост“. И, да, той знаеше, че правилният израз е покрай *левия борд*, но още не беше свикнал с морските термини.

Видя го въпреки мъглата. Върху скалата имаше нещо продълговато и червено – какъ или може би кану. *Кой, по дяволите, би изоставил лодката си на такова място?* Ърни се огледа бързо. Наоколо не се виждаха нито други плавателни съдове, нито хора. Подаде газ, за да мине по-бързо оттам и да стигне навреме в офиса. *Дявол да го вземе.* Отпусна отново газта и предпазливо се насочи към скалата. Можеше да използва куката за придърпване на моторницата към кея, за да закачи кануто и да го изтегли във водата. Така би било редно. *Ако закъснея пет минути, няма да е кой знае какъв проблем.*

Ърни спря лодката си на два-три метра от Сиймор Рок, като спусна два предпазни гумени балона през борда, за да не би някоя вълна да я блъсне в скалата. Пресегна се с куката и закачи задния край на кануто. Беше изцяло заседнало върху скалата, на около две педи над водната повърхност. Дръпна с

куката, за да го спусне обратно на вода, като внимаваше да не го прекатури. Кануто не помръдна. *Хм, много по-тежко е, отколкото изглежда.*

С второто дръпване Ърни успя единствено да се приближи до скалата. Постара се третия път да дръпне рязко кануто, при което лодката му се разклати силно. Това свърши работа. Близкият край на кануто се плъзна към него и се потопи с плясък във водата. Дъхът му секна.

На дъното на кануто се виждаше жена на средна възраст, напълно облечена, с късо подстригана кестенява коса. Лежеше по гръб и главата ѝ беше откъм него, под напречната греда, служеща и за седалка. Краката ѝ бяха изпружени към носа на кануто, което все още беше върху скалата. Той понечи да извика: „Госпожо!“, но се спря. Очите на жената бяха затворени, а на гърлото ѝ зееше напречна рана. Около главата ѝ имаше локва засъхнала кръв. Ърни пусна куката и посегна към радиостанцията. Сърцето му блъскаше в ушите.

1

Нора Карлтън отпи глътка кафе от термоса, зареяла поглед към протока Лонг Айланд, който блестеше като жълто стъкло на утринното слънце. Време беше да тръгва за работа, но същото нещо, което я бе накарало да свие надясно вместо наляво на излизане от алеята за коли пред дома ѝ, сега не ѝ даваше да стане от пейката на Саутпорт Бийч. Повдигна още веднъж сивата стоманена чаша към устата си, но този път ръката ѝ се спря във въздуха и тя се загледа в кръглото синьо-златно лого. Орелът в средата почти се беше изтрил. Както и щитът в червено, синьо и бяло. *Господи, как ми липсва работата там.*

Бяха изминали две години, откакто напусна поста си във федералната прокуратура на Южната съдебна област на щата Ню Йорк. Беше се преместила само на осемдесет километра от Манхатън, но всичко тук – и градчето в Кънетикът, и работата ѝ в най-големия хеджфонд в света – ѝ изглеждаше така, сякаш е на друга планета. Хората в „Согатък Асошиейтс“ ѝ харесваха. Бяха много интелигентни, честни, понякога дори забавни, но повечето от тях не знаеха какво е да работиш на място, където от теб се очаква да спасяваш отнетото чрез кражба и да пречиш на бандитите да издевателстват над слабите. Те нямаха представа какво е да си прокурор, специализиран в организираната престъпност. Работното им време беше непосилно до абсурд, както и нейното в прокуратурата, но те вършеха всичко това, за да правят пари за клиентите на фирмата, както и за себе си. Разбира се, много от активите, с които боравеха, бяха пенсионни фондове на учители или пожарникари и да печелиш пари за такива хора беше добро дело. Но дори тази очевидна истина изискваше от тях

да си затварят очите за разни клиенти като блискоизточни олигарси или авторитарни правителства, които извършваха геноцид срещу собствения си народ.

Нора много внимаваше какво говори на работното си място – не подхождаше на главния юрист да хули фирмата, в която работи, – но някои колеги, с които се бе сприятелила, знаеха какво я гложди отвътре. Нейната наставничка и пряк шеф Хелън Кармайкъл, главен оперативен директор на „Согатък“, я призоваваше да търси смисъл посредством „теорията за кибуца“. Хората, събрани да работят тук, преследвали морална цел. Те се грижели един за друг, заедно се стремели към съвършенство и си били обещали при всички обстоятелства да си казват взаимно истината. Независимо дали произвеждаш обувки, или инвестираш пари, казваше ѝ Хелън, общността сама по себе си придава смисъл на съществуването ти. А в свят, в който лъжата беше вездесъща като епидемиите, тази основана на истината корпоративна култура я бе заинтригувала. Тя бе приела длъжността си главно заради парите и мястото, но намирал и допълнителен бонус във факта, че фирмата презира лъжците, колкото и самата тя.

Нора харесваше Хелън и ѝ вярваше, защото се грижеше за хората си, но самата тя не се оставяше да бъде убедена с аргумента за „кибуца“. Разбира се, не би казала това дори пред Хелън. Нито пък беше длъжна да вярва в тази теория. В края на краищата основателят на „Согатък“ – легендарният инвеститор Дейвид Джемсън – бе обяснил споделения ангажимент към честността по следния начин: „Не е нужно да казвате всичко, което мислите, но ако нещо е на устата ви, по-добре да го мислите“. Затова Нора не можеше да лъже, а просто си мълчеше за засилващите се съмнения, за онази тъпа болка, която таеше в себе си. Сега седеше, загледана към протока, когато трябваше вече да шофира към офиса. Не ѝ беше на устата, но я разяждаше отвътре.

И все пак парите бяха много добри. Тя прокара пръсти през косата си и се усмихна. С началния бонус, който бе получила още с постъпването си, и с парите, които майка ѝ бе взела за семейното им жилище в Хоубоукън, Ню Джързи, те си бяха купили голяма къща в Уестпорт. Вярно, че беше толкова близо до междушатско шосе 95, че глухият тътен на колите се беше превърнал в постоянен елемент от всекидневието ѝ. Но това беше просто техният „градински водопад“, както не спираше да повтаря с усмивка Тереза Карлтън. „Нашият водопад.“ Нора не намирал това за толкова очарователно, но третото поколение Карлтън в къщата, осемгодишната Софи, беше на друго мнение. „Бабиният водопад“ – така наричаше тя шума, който се усилваше при краткото им пътуване с кола до училището ѝ, после затихваше напълно, когато минеха под надлеза на шосе 95 на път за кампуса, построен в някогашното имение на фамилия Вандербилт. Нора обичаше да се шегува, че богатите са

намерили начин да подкупят шума от магистралата да се разпространява само навътре в сушата, за да не разваля приказната гледка към протока.

Тя отпи още една глътка от старата чаша, подарък от Министерството на правосъдието, и се изсмя на собствените си терзания. Без съмнение животът им на Златния бряг на Кънетикът беше хубав. Софи се чувстваше превъзходно, вече трети клас в частно училище с малки паралелки и отдадени на работата си преподаватели. Бащата на Софи, Ник, живееше наблизо с новата си съпруга Вики и тактично избягваше да натяква на Нора, че са я назначили в „Согатък Асошиейтс“ заради ходатайството на приказно богатия баща на Вики, който плащаше учебните такси на Софи в лъскавото ѝ частно училище. Но Нора го знаеше и му беше благодарна – както за помощта, така и за дискретното ѝ премълчаване.

С Ник така и не успяха да създадат семейство, макар че известно време имаха връзка в Хоубоукън и тя забременя по случайност. Но и двамата бяха съгласни, че Софи е дар Божии, и се бяха договорили да си я разменят през седмица между къщите си в Уестпорт. Самата Софи тъгуваше по дните в „гнездото“ в Хоубоукън, преди баща ѝ да се ожени. Тогава тя живееше при баба си, а родителите ѝ се редуваха да отседат там, за да са с нея. Тереза все още помагаше съществено в грижите за Софи, докато продължаваше да се занимава с благотворителност в Бриджпорт – град с много смесено население сред заможните, предимно бели градчета, дали името на Златния бряг. Семейството ѝ благоденстваше и се радваше на живота. Нещата се бяха наредили добре.

Нора чу гласа на майка си: *Хайде, мърморано, ще закъснееш за работа.* Усмихна се, стана от пейката и няколко пъти тупна с крака, за да отърси пясъка от обувките си. Изкара колата на заден ход от паркомястото и потегли по крайбрежния булевард. Мина покрай училището на Софи, която тази седмица беше при Ник, и от там се прехвърли на успоредното шосе 95, за да стигне до „Согатък“ с неговите модерни офиси от стъкло и камък на брега на реката